

«Strangers in the Night»

AGUSTÍ CASANOVA I MASFERRER

És temps de festes majors. Al meu poble, per la festa major venien les orquestres de més renom, les més valorades en aquells anys eren La Montgrins, la Principal de la Bisbal i la Maravella, potser alguna més de la banda de Barcelona, però aquestes tres eren les més exitoses, no sols perquè refilaven tocant sardanes, sinó també pels concerts i pel que llavors s'anomenaven "ballables". Cada any una de les tres amenitzava els dies de xerinola. El dia començava amb una passada de l'orquestra pel carrers principals i per engrescar a tothom sonaven marxes; tots els nens al darrere endiumenjats perquè celebràvem la festa major i menjaríem macarrons o canalons, pollastre rostit i síndria o gelat per postres. Pocs dies a l'any la taula estava tan ben parada i assortida d'entrants, com l'alegria reflectida a la cara dels comensals.

La gent estava contenta perquè en aquells anys de la meva infància els treballadors només gaudien d'una setmana de vacances; alguns, després del tercer dia de festa tornaven a feinejar per cobrar la setmanada completa. Els vilatans ens reuníem a les fonts i alguns aprofitaven el lleure per fer caminades pel Montseny dormint al ras en alguna prada. Perquè no tothom participava dels actes públics, sempre hi havia qui preferia aprofitar-ho per fer altres activitats.

Strangers in the night i Luna de miel eren les cançons més esperades i quan el cantant de l'orquestra anunciava una de les dues tothom aplaudia. Joves i adults anaven a demanar a les noies per ballar, un cop a la pista s'afanyaven a marcar bé els passos seguint el ritme de la música. Si quedava alguna noia sola fins acceptava la invitació del jove que menys li agradava, excitada per la cançó, que parla d'un home i una dona, de dos desconeguts, que coincideixen en un tren, en una nit càlida i s'enamoren. Els cantants li donaven un toc greu, solemne, melodramàtic i la imaginació ens portava a fantasiejar en un final confortable per a la parella.

En aquell temps la separació entre nois i noies era tan eixamplada que només en les sales de ball podien relacionar-se. Molts s'enamoraren i es posaren a festejar gràcies a la possibilitat de trobar-se en un espai socialment acceptat i controlat, ja que les mares i àvies hi eren presents per vetllar per la moral i esbrinar quin noi els agradava per a la seva filla i si no era del seu gust la renyaven i li deien que canviés de ballador.

La veu melòdica d'un Sinatra que cantava com si parlés, amb naturalitat, i vocalitzava admirablement va popularitzar "Estranys en la nit" i durant uns estius fou la cançó de moda, una dècada abans que s'estilitzin aquelles tonades ximplotes d'en Georgie Dann. La lletra de la cançó d'en Sinatra una bagatel·la, però com que l'escoltaven amb anglès intel·ligible o la música ofegava el text cantat en castellà, tots l'imaginàvem molt emotiva i lírica i suposàvem que eren les frases que es xiuxieugen dos amants, que voldríem ser nosaltres, que s'acabaven de conèixer.

Escoltem el que observava el comentarista ?voyeur o un dels protagonistes de l'idil·li amorós: "Dos estranys són els que es miren, els que sospiren, som tu i jo en una blava nit. Quelcom en el teu mirar em domina, el teu somriure em fascina, és com sentir que sempre t'he estimat... Dos ?estranys són que s'uneixen per compartir la soledat (?), no s'adonen que la sort és a prop i es complirà la seva màxima il·lusió amb un amor inesperat. Mai més se separaran i des d'aquesta nit viuran junts sense fer-se retrets (?). Ja no se sentiran mai més estranys. Són dos estranys els que es miren, que sospiren etc." Si s'han d'embarcar per fer-se còmplices en la soledat, mal assumpte, no obstant s'adverteixen que no es reprotxaran mai res, que no es tiraran els plats al cap, com és habitual en alguns matrimonis, tal fenomen sí que els feia ser estranys.

En les tres actuacions que he vist d'en Frank Sinatra, penjades a Internet, he comprovat que davant del públic la cantava amb una tonalitat i gestualitat jocosa, sense grandiloqüència, tot desdramatitzant l'aparent estat de solitud de la parella; optava per oferir una versió picardiosa de la situació. Potser estava fart d'interpretar-la pomposament i decidí embolcallar-la en frivolitat i bon humor.

Hi ha cançons que s'arrapen a la carn de la memòria i esdevenen inesborrables; no se sap gaire bé per què ressusciten de sobte i no podem durant uns dies evitar mussitar-les. Hi ha tonades associades a persones, com si fossin part del seu cos, de la seva cara; això també passa amb alguns mots que tan bon punt els escolto em recorden un familiar, un professor, perquè la primera vegada que els vaig sentir van sortir de la seva boca. També algunes cançons em recorden espais, situacions familiars o populars. Les nadalenques em situen davant del pessebre envoltat de germans, igual que torno al centre parroquial amb les cantarelles dels pastorets, les dels dimonis amanides amb crits i xiscles que ens feien por i els cants sedosos de la cort dels àngels. Abans era freqüent escoltar els paletes, fusters i gent del camp, que mentre trastejaven entonaven i regalaven a les oïdes les melodies de moda.

De joves es projecta, de grans es renuncia a les coses impossibles. Quan s'estrena la vida ens omplim d'il·lusions, un cop adult és la mateixa realitat la que et fa ser realista. De joves aprenem, de grans comprenem, la vida es viu cap endavant, però es comprèn cap endarrere i es fa vàlida la paradoxa que el demà és l'ahir.

"Estranys en la nit" és una fotesa, però com que no s'entenia la lletra sospitàvem que es tractava d'una poesia d'amor d'alt voltatge.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/08/21/strangers-in-the-night/631605.html?utm_source=rss